

GEORGE BRACKE THRILLER OMNIBUS DEEL 3

DE VOLVO MOORDENAAR

&

KWAAD BLOED

George Bracke Thriller Omnibus Deel 3

De Volvo moordenaar

&

Kwaad bloed

©2015 Stefaan Van Laere, uitgeverij Partizaan & BOXpress

Omslagontwerp: Stefaan Van Laere & Kathelyne Van den Berghe

ISBN: 9789462950238

www.stefaanvanlaere.be

www.partizaan.be

www.BOXpress.nl

eerste druk maart 2013

tweede druk juni 2013

derde druk januari 2015

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de uitgever of auteur.

De Volvo moordenaar

1.

De auto stond al meerdere uren onder de eeuwenoude lindeboom op de hobbelige parking van het Boerenhof. Opgewekte mensen kwamen bij bosjes aangereden om het bruidspaar te feliciteren. Ze sleepten bloemen en geschenken aan die op de rijkelijk versierde tafels steeds grotere stapels vormden. Daar trok de man in zijn grijze Volvo S40 zich niets van aan. Hij had zich niet toevallig hier geparkeerd, dicht bij zijn doel om vooraf te mediteren en het plan nog eens grondig door te nemen. Deze momenten had hij nodig om zich optimaal te concentreren.

Hij sloeg linksaf en reed aan het kruispunt met gierende banden naar rechts terwijl het licht nog op rood stond. Een oude vrouw op het zebrapad kon zich met een verrassende kattensprong ternauwernood in redding brengen en stak haar handtas woedend in de lucht. Er zat een groot gat in haar kous, en ze had het begin van een snor.

2.

George Bracke keek genietend naar buiten, drie hoog vanuit zijn nieuwe nest. Vier maanden was hij nu al in zijn nieuwe functie benoemd, en hij voelde zich van dag tot dag beter in zijn vel.

De telefoon ging, en Bracke schrok uit zijn mijmeringen op. Hij was pas terug van een trip naar Moskou, en de reis zat nog in zijn lijf.

‘George? Goed thuis geraakt?’

Hij kende de stem van Werner Van Aken uit de duizend. ‘Ja, chef.’

Bracke kon het niet helpen, ofschoon Van Aken strikt genomen zijn chef niet meer was noemde hij het hoofd van de politie nog altijd zo. Van Aken liet na er iets over te zeggen, want hij bleef zich de meerdere van Bracke voelen.

‘Ik wip vandaag of morgen nog wel even binnen’, zei Bracke.

*

Met gepaste trots keek Günther Verspee naar de keukenbrigade, die in volle slagorde bezig was de laatste hand aan de kookwerkzaamheden voor die middag te leggen. Vandaag zou het zweten worden, want de Zweedse managers die op bezoek waren stonden bekend om hun veeleisendheid.

Hij werd uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door het groepje zakenlui dat door de p.r.-verantwoordelijke Erwin Proost naar het VIP-restaurant werd geleid. De zoveelste hoge pieten die de fabriek kwamen bezoeken, daar keek hier allang niemand meer van op.

Günther Verspee zag hoofdschuddend de bobo's, zoals hij ze graag noemde, passeren. Hij draaide al een aantal jaren in het bedrijf mee en had af en toe wel eens heimwee naar de tijd dat het allemaal wat lossier mocht en kon. Anderzijds had de toegenomen efficiëntie ook zijn voordelen, en hij wist dat het de enige manier was om te overleven in de jungle die de internationale autobranche geworden was.

Eindelijk kwam de beloofde e-mail vanuit Zweden binnen. Verspee had er een gewoonte van gemaakt om bij belangrijk bezoek vooraf te informeren naar eventuele allergieën of gerechten die de gasten niet lustten zodat hij in een volwaardig alternatief kon voorzien.

Hij las het lijstje door en glimlachte. Deze heren waren gelukkig niet veeleisend. Eentje gaf te kennen allergisch te zijn voor rendiervlees en braambessen. Verspee had nog nooit rendier gegeten en kreeg er plotseling zin in.

3.

Wincanton, USA. De robuuste man in zijn typische houthakkershemd keek zenuwachtig op zijn uurwerk. Nu zou het allemaal niet zo lang meer duren, dacht Ake Nilsson. Het was wachten op het verlossend telefoontje vanuit Europa dat elke dag kon komen, dat de zo zorgvuldig voorbereide opdracht eindelijk uitgevoerd was. Ake Nilsson had geen idee van het tijdsverschil met

België, tot voor kort voor hem een ongekende plek die evengoed op de noordpool als in de Azoren kon liggen.

Nadenkend staaide hij naar de heldere sterrenhemel. De twijfel die hij ooit had gevoeld over zijn gewaagd project had intussen plaatsgemaakt voor vastberadenheid. Het had aanvankelijk waanzinnig geleken, maar intussen twijfelde hij niet meer. Hij kon nu al in gedachten de stapels geld zien die hij ermee zou verdienen.

*

Het was in het verleden al vaker gebeurd, maar George Bracke zou er nooit aan wennen. Hij had amper zijn vermoeide hoofd neergelegd en was meteen in dromenland, en daar ging die verdomde telefoon. Gelukkig was Annemie nog wakker. Ze lag half rechtop in een rapport te lezen en zag er best aantrekkelijk maar onaantastbaar uit, maar haar bril en haar in een dotje. Cool en sexy, een vrouw die wist wat ze wou en daar ook voor ging.

‘Ja, Werner?’ zei ze, voor de persoon aan de andere kant van de lijn de kans kreeg zich kenbaar te maken.

Als Annemie al dreigde in te dutten, dan was ze nu klaarwakker. Ze luisterde naar haar chef, die steeds opgewondener begon te praten. Haar bril gleed bijna van haar neus, en ze begon spontaan notities te nemen. Bracke probeerde haar krabbels te lezen en meende in de hiërogliefen ‘Volvo’ te herkennen, maar was er niet zeker van.

‘Begrepen’, zei Annemie. ‘Ik maak er meteen werk van.’

‘Iets dat niet tot morgen kan wachten?’ vroeg Bracke, een geeuw moeizaam onderdrukkend.

‘Een of andere Zweed is blijkbaar al enkele uren spoorloos verdwenen. Een topman van Volvo die hier met een delegatie op bezoek was.’

‘Die kerel heeft de laatste tijd natuurlijk veel te hard gewerkt, en is nu in de stad de bloemetjes aan het buiten zetten. Ik stel voor dat ze de buurt van het Glazen Straatje eens grondig uitkammen. Die vent komt heus wel weer boven water.’